

Pe loc, repaus!

General de brigadă dr.
Maricel POPA
maricelpopa@presamil.ro

• Descoperind cuvântul, omenirea a făcut primul pas pentru ieșirea din întuneric.

• Tăcerea nu creează capodopere. Dar poate avea aceeași valoare, dacă ea intervine atunci când trebuie.

• Odată cu inventarea televizorului, omenirea a început să piardă una dintre cele mai importante resurse ale sale: timpul.

• Trufia este cea care ne face să numărăm icoanele la care ne închinăm, nu să asigurăm seriozitate relației noastre cu Dumnezeu.

• În toate epocile istorice, omenirea a fost condusă numai de interese. Acestea au purtat diferite nume de prinți, de regi, de împărați, de președinți...

• Sentimentele nu se pot cumpăra. Dacă, totuși, un astfel de lucru se întâmplă, înseamnă că avem de-a face cu o marfă oarecare.

• Paradisul nu trebuie abordat din punct de vedere arhitectonic. Pentru că el poate fi regăsit, de exemplu, și într-o cocioabă.

• Un om este virtuos atunci când nu cade pradă viciilor sau atunci când noi ne facem că nu știm despre existența lor.

• Politică este arta de a câștiga orice partidă de șah cu asul din mână.

• Uneori, spada supraviețuiește cavalerului; alteori, cavalerul este cel care supraviețuiește spadei sale. Dar dacă și cavalerul și spada sa sunt de mare valoare, atunci faima lor supraviețuiește amândurora.

• Un faimos pictor belgian suprarealist, René Magritte, are un tablou celebru, unde este pictat un măr sub care scrie: *Acesta nu este un măr*. Mă gândesc la faptul că și sub tabloul unor oameni ar putea scrie ceva asemănător.

• Fiecare dintre noi are propria sa relație cu Divinitatea. Invariabil, noi suntem cei care încălcăm clauzele contractuale.

• Omenirea trebuie să rămână recunoscătoare cuvântului: el efectuează, încă de la începutul începuturilor, serviciul de curierat al gândirii umane.

• Dragostea se concretizează în timp; pasiunea – în pat.

• În istoria omenirii, doar o singură dată numărul proștilor a fost egal cu cel al deșteptilor: pe vremea lui Adam și a Evei.

• Ideea de umanism sau de umanizare nu trebuie ignorată sau minimalizată. Pentru că, mai întâi, putem pierde altruismul, dar imediat după aceea ne pierdem sinele.

• Odihna... Ah, de câte ori sub umbrela ta se ascunde o mare lenie!

• Un prost nu este o catastrofă decât atunci când nu are minte.

• Lumea s-a pervertit rău de tot. Mă uit, de exemplu, la dușmanii mei, care joacă, în mod foarte convingător, rolul prietenilor mei.

CUVÂNTUL... NU SE PIERDE

✍ Delia PETRESCU

„Două arme sunt de temut: sabia și pana (cuvântul scris), dintre care cea din urmă a învins întotdeauna”.

Cuvântul înseamnă mult în viața noastră. El are o putere, de care, de cele mai multe ori, nu ne dăm seama. Prin cuvânt îți exprimi sentimentele, prin cuvânt poți să bucuri pe cineva sau îl poți întrista. Tot prin cuvânt poți salva un suflet sau îl poți arunca în deznădejde. Cuvântul îi poate apropia pe oameni, dar îi și poate îndepărta.

Înțelepciunea populară spune: „Nu arunca vorba la întâmplare cum arunci cu piatra după câini, că se poate întoarce împotriva ta și să te muște ca și câinii.” Odată ce îl pronunți, nu numai că este irevocabil, dar atrage consecințele a ceea ce rostesci. De cele mai multe ori nu realizezi sentimentele, reacțiile, așteptările, situațiile, pe care le poți declanșa, nu realizezi că îți dirijezi propriul viitor pe un anumit făgaș.

Latinii spuneau „verba volant...” *cuvântul zboară*, însă creștinismul îi dă o altă valoare – ne învață că nu se pierde. Toți mergem la Judecată, unde vom da socoteală nu numai de faptele, de gândurile, ci și de cuvintele noastre și de efectul pe care acestea l-au avut în timp asupra urmașilor sau a semenilor noștri. Cuvântul rostit intră în inima celui cărui te adresezi. De aceea, cel care vorbește trebuie să țină cont mai mereu de sentimentele și ipostaza celui care ascultă, astfel încât acesta să înțeleagă clar mesajul pe care îl primește, să nu fie surprins, răpus sau rănit de el. De asemenea, interlocutorul are, la rândul lui, două opțiuni firești: să tacă sau să vorbească, adică să răspundă celuiilalt. De foarte multe ori avem convingerea că trebuie să ne exprimăm punctul de vedere, să ne exercităm dreptul de a vorbi, uitând că cealaltă opțiune importantă este aceea de a nu spune absolut nimic. De fapt, opțiunea de a tăcea ar trebui să fie prima luată în considerare înainte de a deschide gura și de a spune acele cuvinte care ar putea sau nu să fie benefice pentru sine și pentru ceilalți. Să nu uităm că,

„Pune, Doamne, strajă gurii mele și ușă de îngrădire împrejurul buzelor mele”.

(Psalmi 140, 3)

întotdeauna, trebuie să ținem cont ca ceea ce spunem să fie în acord cu propriile valori și principii. Pe lângă dreptul de a vorbi și libertatea cuvântului, se cade să luăm în considerare și dreptul celorlalți de a nu asculta și libertatea de a fi lăsați în pace. De asemenea, să fim conștienți de faptul că, odată rostit, cuvântul nu mai poate fi luat înapoi. Și, nu în ultimul rând, trebuie să fim convinși pe deplin că vorbirea reflectă credibilitatea noastră; oamenii ne vor judeca după felul în care vorbim.

Cuvântul bun este considerat ca fiind cel mai vechi medicament din lume, care poate vindeca îngrijorarea, teama și mânia. Adevărat pansament pentru un suflet aflat în cumpănă, cuvântul înțelege și îl poate chiar salva. Cuvântul bun „Pune, Doamne, strajă gurii mele și ușă de îngrădire împrejurul buzelor mele”. (Psalmi 140, 3) – atât pentru sine cât „Pune, Doamne, strajă gurii mele și ușă de îngrădire împrejurul buzelor mele”. (Psalmi 140, 3) și pentru ceilalți – înalță, zidește, alungă suferința.

Să nu uităm însă, că tot prin cuvânt aducem în viața noastră și a celorlalți minciuna, falsitatea, înșelătoria, exagerarea, zvonul, calomnia, sarcasmul, ironia, ura, invidia, minciuna, bârfa, războiul, foamea. Uneori, prin ceea ce spunem, irităm, rănim, abuzăm. Sunt momente când facem acest lucru fără să ne dăm seama. Devenind conștienți de greșeala noastră ne cerem iertare, dar și aceste vorbe – apreciate ca normă – trebuie să fie reconsiderate dacă nu simțim într-adevăr păreri de rău sau regret sincer în legătură cu ceea ce am spus într-o anumită situație. Când cuvintele pe care le rostim, scriem sau gândim servesc răului, prin puterea lor extraordinară pot provoca dezechilibre în Univers, în natură, în corpul omenesc, cu consecințe din cele mai grave. Dacă însă acestea servesc binelui, ele creează armonia. De aceea, înțelepții tuturor

Pictură de Octavio CAMPO

timpurilor ne îndeamnă la multă chibzuință în folosirea cuvântului. Nici cuvântul gândit nu este lipsit de importanță. Să ne amintim că Mântuitorul Hristos i-a mustrat pe toți cei care cred că păcatele cu gândul sunt mai mici, ascunse fiind în adâncul sufletului nostru. Nicidecum. De aceea, este bine să folosim cuvântul cu atenție și conștiința mereu trează. Între toate, desigur, cuvântul scris rămâne cel mai puternic. Toate marile civilizații ale lumii au pierit, dar ele continuă să dăinuiește prin cuvânt, prin scrierile pe care le-au lăsat.

Cuprinzătorul citat al autorului Cristian Șerban, care, de altfel, mi-a inspirat acest eseu, sper să vă îndemne la meditație profundă asupra a ceea ce gândim, spunem sau scriem: „Ușor se mai pică prin cuvânt, de aceea, e bine ca, dacă nu alegem tăcerea, măcar să alegem vorbirea cea bună, încurajarea fratelui, vorba dulce și neprefăcută, cuvântul de învățătură, sfatul bun, alinarea, cuvântul care face pacea, iertarea, știința, iubirea și multe alte lucruri bune care se pot naște prin cuvântul scris. Deci, după cum cuvântul rău ne doboară fără preget, tot așa cuvântul bun are o mare putere mântuitoare”.

IOAN GROSARU REDIVIVUS...

Corabia din furtună

*Pe pârtia stelară coboară-n grabă somnul
La patul tău de zgură o rază plânge-n hohot
Ard lemnele tăcerii și fumu-l scuipe hornul
Am să-ți veghez de strajă, n-ai grijă, nu fac zgomot.*

*Am așteptat un ceas, dar curg cu-ncetinire
Pendulele bătrâne uitate la priveghi.
Și-am smuls dintre scânteii o filă de iubire
Să-ți scriu pe ea răspunsul să-l am de mă întrebi.*

*Dar plouă iar cu raze pe pârtia stelară.
În patul tău de ceară te-ai deșteptat subit
Mă iartă pentru-o clipă cât am să stau afară
Mi-i dor de zarea tristă, mi-i dor să fiu sorbit.*

*De ninge iar cu smoață în noaptea ce se-adună
Adânc al meu răgaz de teamă să-mi îndemne
Mă iartă pentru-o clipă, să stau stârpit pe lună
Ce-și hăituește lupii pe creștet să mă-nsemne.*

*Și încă am nevoie de recea ei cunună...
Să navighez spre tine cu barca în furtună...*

Setea

*Mi-atâta sete de cuvânt, mi-e sete
Adu-mi paharul amărui să-l beau
Căci cale lungă de bătut mai este
Și e târziu iubit, nu mai stau.*

*Să-mi pui un pic de-argilă în mâncare
Că drumu-i lung și nu-i băătorit
Și îmi va crește din stomac o floare
Din ochi oceanul necălătorit.*

*Mi-e sete de rugină, de ruine
De apa clocotită în pahar
Să lași durerea să pătrundă-n mine
Când sunt ingenuncheat lângă altar.*

*Mă iartă înc-o dată de trădare
De dorul nopții voi zbura o clipă
Apoi să dorim un ceas cu fiecare
Și să visez că-mi crește o aripă.*

